

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **D. X. M.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2020, č. j. 30 A 188/2018 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. MV-40876-5/SO-2018, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-21946-5/MC-2018. Uvedeným usnesením správní orgán I. stupně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce se svou žádostí domáhal vydání nového rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, které by stanovilo dobu platnosti tohoto povolení tak, aby tato skončila alespoň 2 týdny po právní moci nového rozhodnutí, a on tak získal možnost podat včasně žádost o prodloužení doby platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu. Dle žalobce mu bylo znemožněno podat tuto žádost včas, tj. před uplynutím platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu, v důsledku pravomocného nezákonného zrušení tohoto pobytového oprávnění.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Poukázal na to, že žalobci byla sice zrušena platnost stávajícího pobytového oprávnění, avšak proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, které krajský soud přiznal odkladný účinek. Právní mocí usnesení o přiznání odkladného účinku (13. 8. 2015) tedy bylo nutné toto povolení považovat za platné, neboť byly odloženy (pozastaveny) účinky rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění až do právní moci rozhodnutí soudu. Žalobce proto měl postupovat tak, jako by stávající pobytové oprávnění nebylo zrušeno a požádat o prodloužení jeho platnosti do 3. 9. 2015. Skutečnost, že tak v době od 13. 8. 2015 do 3. 9. 2015 neučinil, nelze přičítat správním orgánům (s odkazem na nezákonný postup), ale pouze samotnému žalobci. Ten si byl dopadu odkladného účinku vědom, neboť v zákonem stanovené době podal žádost o nový pobytový titul, kterou však vzal bez uvedení důvodu zpět. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že by takové řízení o žádosti o prodloužení platnosti stávajícího pobytového oprávnění bylo zastaveno. Žalobce totiž nepobýval na území na základě přiznaného odkladného účinku, ale na základě platného povolení k pobytu trvajícího až do 16. 9. 2015, neboť v důsledku přiznání odkladného účinku nastala situace, jako by ke zrušení pobytového oprávnění nedošlo. Žalobci tak nic nebránilo požádat o prodloužení povolení k pobytu v zákonné lhůtě. Krajský soud zdůraznil, že postup podle § 101 správního řádu je obecně vyhrazen jen pro případy mimořádné, které svou závažností opodstatňují významný zásah do právní jistoty a legitimního očekávání. Mělo by k němu být přistupováno jen ze závažných důvodů, zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí. Takové okolnosti však v posuzované věci nenastaly. Žalobce se do nepříznivé situace nedostal na základě rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu či rozhodnutí o jeho zrušení. Jedná se o důsledek procesní pasivity žalobce, který včas nepožádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu či o povolení nové. Zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení povolení nelze obcházet tím, že by správní orgán vydal nové rozhodnutí, kterým by prodloužil platnost původního povolení na takovou dobu, aby si žalobce stihl žádost o prodloužení povolení podat včas, a to ani s přihlédnutím k okolnostem případu. Navíc by ani nebylo možné vydat nové rozhodnutí s požadovanou dobou platnosti značně přesahující 2 roky, neboť takto stanovená doba by byla v rozporu se zákonem o pobytu cizinců.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud aproboval nesprávný výklad pojmu „vážný důvod“ ze strany správních orgánů. Nezhlednil totiž všechny individuální okolnosti případu. Případ stěžovatele je třeba považovat za zcela mimořádný, protože bylo namístež vydat nové rozhodnutí k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí. Od vydání původního rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu došlo na straně stěžovatele k významným změnám skutkových okolností. Oženil se a s manželkou vychovávají dvě nezletilé děti. Manželka a děti disponují povolením k trvalému pobytu. Stěžovatel má tedy s územím České republiky spjat nejen život ekonomický, ale i sociální a rodinný. Je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, které nevyhnutelně povede k jeho nucenému vycestování, přestože se do této situace nedostal vlastní chybou, ale zjevným pochybením správních orgánů. Rodina je na něm přitom existenčně závislá. Zamítnutí žádosti tedy představuje závažný a nepřiměřený zásah do života celé rodiny, který je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod i Listinou základních práv a svobod. Vzniklá situace je přitom důsledkem nezákonného postupu správních orgánů v řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele. Přestože žalovaná toto řízení po zásahu krajského soudu zastavila, reálný

pokračování

úspěch je stěžovateli upřen, neboť mu byla odeprána možnost prodloužit si pobytové oprávnění. Okolnosti spočívající v existenční závislosti nezletilých dětí na stěžovateli, bezprostřední hrozbě nuceného vycestování a odloučení od rodiny, opakované nezákonnosti postupu správních orgánů, neúměrné délce správních řízení a celkové bezvýhodnosti situace pro stěžovatele lze v souhrnu nepochybně považovat za „vážný důvod“ pro vydání nového rozhodnutí.

[4] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že byl po zrušení povolení k dlouhodobému pobytu oprávněn podat žádost o jeho prodloužení. Zdůraznil, že toto povolení bylo ke dni 15. 5. 2015 pravomocně zrušeno. Přestože byl jeho žalobě proti zrušujícímu rozhodnutí přiznán odkladný účinek, nemůže mu být právě s ohledem na existenci pravomocného rozhodnutí přičítáno k tíži, že nepodal žádost o prodloužení zrušeného pobytového oprávnění. Zrušující rozhodnutí zůstalo formálně pravomocným, byly pouze pozastaveny jeho účinky. Do rozhodnutí soudu je třeba na něj hledět jako na zákonné a věcně správné. V době od 13. 8. 2015 do 3. 9. 2015 tedy žádné povolení k dlouhodobému pobytu neexistovalo. Řízení o případné žádosti o jeho prodloužení by bylo nepochybně zastaveno. K tomu odkázal na rozhodnutí žalované v jiném případě a na navazující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem. S ohledem na nejednotný postup správních orgánů a soudů k následkům přiznání odkladného účinku je podle něj namístě postupovat dle zásady *in dubio pro libertate*. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala plně na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Upozornila na to, že stěžovatel „vážné důvody“ pro vydání nového rozhodnutí spatřoval toliko v nezákonném postupu správních orgánů, které nezákonně zrušily platnost jeho pobytového oprávnění. V důsledku tohoto postupu měl být připraven o možnost řádně požádat o prodloužení doby platnosti svého pobytového oprávnění. Krajský soud jej však správně upozornil na to, že tuto možnost měl, neboť žalobě proti zrušujícímu rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek. Stěžovatel nikde nevysvětlil, v čem spatřuje tvrdost původního rozhodnutí, kterým mu bylo prodlouženo pobytové oprávnění na dobu do 16. 9. 2015. Tato tvrdost nemohla nastat v důsledku okolností, které se staly po jeho vydání. Nadto stěžovatel v kasační stížnosti poukázal zcela nově na změnu jeho rodinných poměrů. Ani tyto okolnosti však neodůvodňují prolomení překážky věci pravomocně rozhodnuté. Příмым důsledkem nevydání nového rozhodnutí není znemožnění realizace rodinného života stěžovatele. Tato situace nastala v důsledku jeho nedostatečné procesní aktivity. Je pak zcela na stěžovateli, jakým způsobem se rozhodne realizovat svůj rodinný život. Napadené rozhodnutí do výkonu jeho rodičovských práv nijak nezasahuje. Stěžovatel se v současné situaci ocitl proto, že nedostatečně hájil svá práva. Měl si být vědom toho, že procesní aktivita v řízení proti zrušení pobytového oprávnění může přinést pouze obnovení tohoto oprávnění, nikoliv jeho prodloužení. To, že byl stěžovatel oprávněn požádat o prodloužení platnosti pobytového oprávnění ve chvíli, kdy jeho žalobě byl přiznán odkladný účinek, potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 Azs 512/2019 - 50. Judikatura správních soudů sice není zcela jednotná, tím však nelze omluvit to, že stěžovatel žádost vůbec nepodal. Pokud by tak postupoval, nabízely by se právní instituty pro řešení nastalé situace, což vylučuje použití mimořádného opravného prostředku v podobě vydání nového rozhodnutí. Nadto se jedná o recentní judikaturu, která nebyla k dispozici v rozhodnou dobu. S ohledem na to žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány pochybily, když neshledaly existenci vážných důvodů ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu pro provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti jeho pobytového oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání platného od 17. 9. 2013 do 16. 9. 2015). Uvedené ustanovení umožňuje provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci, jestliže *nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změni dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.*

[9] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné shrnout pro přehlednost nejprve podstatné skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení věci. Stěžovateli byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné s platností od 17. 9. 2013 do 16. 9. 2015. Dne 16. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zrušil platnost tohoto povolení. Dne 15. 5. 2015 nabylo právní moci rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2015, kterým zamítla odvolání proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dne 13. 8. 2015 nabylo právní moci usnesení krajského soudu ze dne 20. 7. 2015 o přiznání odkladného účinku žalobě proti uvedenému rozhodnutí žalované. Dne 3. 9. 2015 podal stěžovatel žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Tuto žádost vzal stěžovatel podáním ze dne 3. 11. 2015 zpět. V důsledku toho bylo uvedené řízení zastaveno. Dne 20. 7. 2017 nabylo právní moci rozsudek krajského soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 30 A 76/2015 - 51, kterým soud zrušil rozhodnutí žalované ve věci zrušení platnosti povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu. Žalovaná následně zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení o zrušení pobytového oprávnění zastavila. Stěžovatel podal dne 25. 7. 2017 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu spolu se žádostí o prominutí zmeškání podání žádosti. Toto řízení správní orgán I. stupně zastavil rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017 z důvodu pozdního podání žádosti. Proti uvedenému rozhodnutí se stěžovatel bránil odvoláním, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017. Následnou žalobu zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2019. Neúspěšná byla rovněž kasační stížnost proti uvedenému rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud ji zamítl rozsudkem ze dne 21. 2. 2020, č. j. 1 Azs 512/2019 - 50. V mezidobí podal stěžovatel dne 27. 11. 2017 žádost o vydání nového rozhodnutí ve věci prodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné s platností od 17. 9. 2013 do 16. 9. 2015, která je předmětem tohoto řízení. Správní orgány neshledaly existenci vážných důvodů pro vydání nového rozhodnutí, které stěžovatel spatřoval v nezákonném zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu. Poukázaly na to, že žalobě stěžovatele proti zrušujícímu rozhodnutí byl přiznán odkladný účinek, jímž byly pozastaveny účinky pravomocného rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu. Na povolení tedy bylo možno nahlížet do doby rozhodnutí krajského soudu jako na platné, protože měl stěžovatel možnost požádat včas o prodloužení doby jeho platnosti. Krajský soud závěry správních orgánů aproboval.

[10] Nutno předeslat, že Nejvyšší správní soud již přezkoumával závěry vyslovené správními orgány a krajským soudem ohledně možnosti stěžovatele požádat včas o prodloužení doby

pokračování

platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 17. 9. 2013 do 16. 9. 2015, a to v řízení, jehož předmětem byla právě žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti tohoto povolení ze dne 25. 7. 2017. V rozsudku č. j. 1 Azs 512/2019 - 50 k tomu uvedl: „Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak příznáním odkladného účinku žalobě přestalo vyvolávat veškeré účinky, a tedy platnost tohoto povolení zůstala zachována tak, jak by tomu bylo v případě nevydání zrušujícího rozhodnutí žalované. To znamená, že povolení bylo nutno považovat dnem právní moci usnesení o příznání odkladného účinku za platné, avšak toliko do doby, než jeho platnost uplynula, tj. do dne 16. 9. 2015. Stěžovatel tedy nesprávně tvrdí, že v důsledku rozhodnutí žalované o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele (tj. rozhodnutí ze dne 13. 5. 2015), existovala překážka neexistence tohoto pobytového oprávnění, a to až do právní moci rozsudku krajského soudu (tj. do 20. 7. 2017), jímž bylo rozhodnutí žalované zrušeno. Této argumentaci by bylo možno přisvědčit, pokud by krajský soud žalobě proti rozhodnutí žalované nepřiznal odkladný účinek. V posuzované věci však soud odkladný účinek žalobě přiznal a v důsledku toho (jak již NSS výše uvedl) byly pozastaveny účinky rozhodnutí žalované, a na povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele tak bylo třeba nahlížet jako na platné. (...) Důsledkem tohoto stavu však nemůže být prodloužení platnosti povolení k pobytu do té doby, než žalovaná v uvedené věci znovu rozhodne, nýbrž zachování původní platnosti pobytového oprávnění (povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele bylo platné od 17. 2. 2013 do 16. 9. 2015). (...) Stěžovatel tedy měl podat žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení v době stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti povolení. Konec lhůty pro podání žádosti tak byl do 3. 9. 2015. S krajským soudem tudíž lze souhlasit, že stěžovatel měl dostatečně dlouhou dobu od právní moci příznání odkladného účinku žalobě do konce lhůty pro podání žádosti, tj. od 13. 8. 2015 do 3. 9. 2015, aby se v nastalé situaci zorientoval a žádost o prodloužení platnosti povolení řádně podal. Vedení soudního řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované týkající se zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele za účelem podnikání tak nepředstavovalo důvod pro pozdější podání žádosti dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v situaci, kdy žalobě byl přiznan odkladný účinek. Jinými slovy tak rozsudek soudu o zrušení rozhodnutí žalované neměl na posouzení věci žádný vliv“ (důraz přidán). Nejvyšší správní soud současně poukázal na to, že stěžovatel si byl evidentně dopadu odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí žalované o zrušení platnosti jeho pobytového oprávnění vědom, neboť v zákonem stanovené době podal žádost o nový pobytový titul (dne 3. 9. 2015). V žádosti přitom uvedl, že jeho pobyt je stále legální (neboli není zrušený do doby, než správní soud pravomocně rozhodne) a teoreticky by si mohl zažádat o prodloužení dlouhodobého pobytu, neboť současný mu skončí 16. 9. 2015. To však stěžovatel vědomě neučinil, neboť dle jeho slov již účel pobytu – podnikání – nespĺňoval. Uvedenou žádost o nový pobytový titul vzal ovšem následně dne 4. 11. 2015 bez bližšího vysvětlení zpět.

[11] Nejvyšší správní soud tedy v citovaném rozsudku nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že nemohl v důsledku pravomocného rozhodnutí o zrušení jeho pobytového oprávnění podat včas žádost o prodloužení doby platnosti tohoto oprávnění. Současně z rozsudku zřetelně vyplývá, že nezákonný postup správních orgánů ve věci zrušení pobytového oprávnění stěžovatele neměl žádný vliv na možnost podat včas žádost o jeho prodloužení, neboť účinky tohoto rozhodnutí byly na základě příznání odkladného účinku žalobě stěžovatele pozastaveny. Nyní rozhodující senát neshledal žádný rozumný důvod se od těchto závěrů v posuzované věci jakkoliv odchýlit a v podrobnostech na ně odkazuje.

[12] Stěžovatel se ve své žádosti o vydání nového rozhodnutí dovolával právě toho, že jeho nepříznivou situaci způsobily správní orgány svým nezákonným postupem ve věci zrušení pobytového oprávnění. Z výše uvedeného vyplývá, že tento názor stěžovatele není správný, neboť řízení ve věci zrušení pobytového oprávnění stěžovatele nepředstavovalo důvod pro pozdní podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Žalovaná v této souvislosti ve svém vyjádření ke kasační stížnosti správně poukázala na to, že stěžovatel měl řešit prodloužení svého pobytového oprávnění nezávisle na vedení řízení ve věci jeho zrušení. I v případě úspěchu totiž mohlo být výsledkem tohoto řízení z podstaty věci jen „obživnutí“

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné s platností do 16. 9. 2015. Jeho výsledek by tedy nijak neřešil pobytový titul stěžovatele po uvedeném datu. Nutno zopakovat, že stěžovatel si musel být tohoto následku v rozhodné době vědom, neboť sám podal dne 3. 9. 2015 žádost o nový pobytový titul, v níž sám poukazoval na to, že jeho pobyt je stále legální (a kterou vzal posléze bez uvedení důvodu zpět).

[13] Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje s posouzením správních orgánů a krajského soudu. Nezákoně zrušení pobytového oprávnění stěžovatele nemohlo být v důsledku odložení účinků daného rozhodnutí překážkou pro podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění. Jestliže stěžovatel tuto žádost včas nepodal, nelze vzniklé následky přičítat správním orgánům, nýbrž samotnému stěžovateli. Na tom nic nemění spekulativní úvahy stěžovatele o tom, jak by správní orgány v případě podání této žádosti hypoteticky postupovaly. Nepřípadný je též poukaz na údajné rozpory v judikatuře správních soudů k dopadům odkladného účinku. Ve věci sp. zn. 7 Azs 46/2017 se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k dopadům odkladného účinku za situace, kdy byly odloženy účinky pravomocného rozhodnutí o neprodlení platnosti stěžovatelčina povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, jehož platnost již skončila. Kasační soud konstatoval, že následkem přiznání odkladného účinku v takové situaci není prodloužení pobytového statusu stěžovatelky, ale ochrana před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný, a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky. Stěžovatel se však nacházel ve zcela jiné situaci, neboť v jeho případě byly sistovány účinky pravomocného rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění v době, kdy dosud neuplynula v něm stanovená doba platnosti. Na povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele bylo proto třeba nahlížet jako na platné. Ve věci sp. zn. 59 A 8/2020 se pak Krajský soud v Ústí nad Labem zabýval specifickou situací, kdy byl odkladný účinek ve věci rozhodnutí o ukončení pobytového statusu přiznán až poté, co tento soud zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí a správní orgán I. stupně již zastavil řízení ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU. Logicky tedy nemohl správní orgán I. stupně při svém rozhodování zohlednit budoucí systaci účinků napadeného rozhodnutí. Ani tato situace tak není srovnatelná s tou, v níž se nacházel stěžovatel. Nelze z ní proto nijak dedukovat, jak by správní orgán I. stupně postupoval v jeho případě.

[14] Nezákoný postup správních orgánů ve věci zrušení pobytového oprávnění stěžovatele tedy nepředstavuje důvod, který způsobil jeho nepříznivou situaci. Jelikož se žádost stěžovatele o vydání nového rozhodnutí opírala právě a pouze o tento (nezpůsobilý) důvod, nelze závěru správních orgánů a krajského soudu o absenci vážných důvodů pro provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ničeho vytknout.

[15] Poukázal-li stěžovatel v kasační stížnosti na to, že krajský soud nezohlednil dostatečně všechny rozhodné okolnosti případu, jako jsou existenční závislost nezletilých dětí na stěžovateli, bezprostřední hrozba nuceného vycestování a odloučení od rodiny, neúměrná délka správních řízení a celková bezvýhodnost situace pro stěžovatele, jedná se o zcela nové skutečnosti, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. K takovým skutečnostem Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Toho, že má stěžovatel v České republice rodinu, že mu při absenci pobytového oprávnění hrozí povinnost opustit území a že správní řízení trvala dle jeho názoru nepřiměřeně dlouho, si přitom musel být bezesporu v řízení před krajským soudem vědom.

[16] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil projednávanou věc správně. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

pokračování

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu